

Armenia Times

December 9, 2005, #221 (1469)

Editorial

FORGET THE "HEROIC PAST"

The most popular call to the Armenian people from political and scientific platforms concerns learning lessons from history. However, the Armenian people stubbornly refuse to listen to their intellectuals, and this is evidenced by the fact that calls to learn lessons from history are becoming more and more popular. The reason, perhaps, is that the intellectual who calls for learning lessons from history immediately begins to create the legend of the heroic past of the Armenian people, to praise and glorify our ancestors, and to praise them for something completely different.

Let us stop praising our ancestors and ask ourselves a very pragmatic question: what did these ancestors bequeath to us, what did they leave behind? Nothing, more than nothing. Because nothing is when you have to start from scratch, and we have to start from minus; I don't know how much, because our ancestors have bequeathed to us only such a stock of genocides, humiliations, betrayals, and immorality, which, as it turns out, is complicated and extremely difficult to overcome. I condemn our ancestors; I curse them because they did nothing for us to live more dignified and proud today. Our ancestors did not care for their generations, at least as much as animals care for their offspring thanks to their instincts.

I condemn all those who praise our ancestors because in this way they only revoke the right of the next generation to have a dignified and powerful homeland, endowing us, the living, with the right not to bequeath anything to the future generation. By glorifying our ancestors, they are only giving new impetus to the vicious process in which we have been for more than two thousand years, since Tigran the Great, as he was called, placed his crown at the feet of a Roman governor and was betrayed by his son for the simple reason that he did not receive a primitive upbringing like the bratty kids of modern Armenian officials.

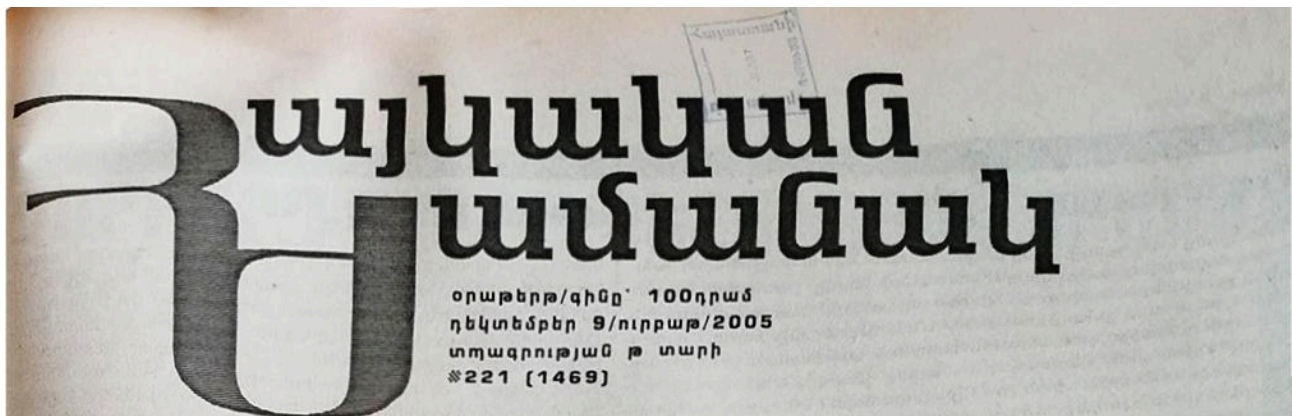
I curse our ancestors because they put a tongue in the mouth of a Persian provincial scientist so that he could explain to us, while walking through the streets of Isfahan, that Shah Abbas drove the Armenians from Jugha here and urged them to found a city. What lesson should we learn from this story? This story inspires pride in some. "So the Armenians were builders," they say. No one even noticed that these builders were driven from place to place like a herd, and some of them remained on the roads, turning the Persian steppes into "Armenian shrines."

What lesson should we learn from our history? Sometimes I understand the historians who tell our shameful and humiliating past under the guise of heroism. They think that real history can slaughter us, humiliate us. But falsehood does even greater damage and does not allow us to stop and break our millennia of humiliation. So what lesson should we learn

from our history? Let's forget it; start everything from scratch, as if God created us and we have nothing in the past.

Can you imagine how easy it will be to breathe? Let's imagine that Mesrop Mashtots has just created our letters, Narekatsi lives next to us, maybe also Mkhitar Gosh, David Anghaght, and a few relatives, and nothing else. Let's leave the rest in the past; let them kill each other, betray, be driven out, suffer genocide, and be humiliated as much as they want. In this case, we may be able to learn lessons from our history because it will no longer be our history. NP

Note: NP is the editor, Nikol Pashinyan



ԽՄԲԱԳԱՐԱԿԱՆ

ՄՈՌԱՆԱԼ «ՆԵՐՈՍԱԿԱՆ ԱՆՑՅԱԼԸ»

Քաղաքական և գիտական ամբիոններից հայ ժողովրդին ուղղված ամենադժուրույս կոչը՝ դատաւարութեան հասանք հաղելուն է վերաբերում:

Հայ ժողովուրդը, սակայն, համարում էր ամենաբարձրը, և լսել իր մտավորականին, եւ սրա մասին է խոսում այն, որ տատնությունից դասեր քաղելու կոչերը զմայով ազելի ու ազելի ոլորուցար են դառնում: Պատմաւոր, թերեւս, այն է, որ տատնությունից դասեր քաղելու կոչը համոզեւ եկող մտաւորականը անցյալի մասին լեզուն ու գովել ու վաւաքանել մեր նախնիներին: Ընդհանրապէս մեկ բան է օրելովով զնախատել նախնիներին, եւ բոլորովին այլ բան գովաբանել նրանց: Եկեք դատարանը մեր նախնիներին գովաբանել եւ շատ ողբազմատիկ հարց տանք մեզ, իսկ ի՞նչ են այդ նախնիները մեզ ժաւաւորել, ի՞նչ են թողել իրենց հետեւից: Ոչինչ, ազելի բան ոչինչ: Որովհետեւ ոչինչը այն է, երբ դու ոլետք է սկսեւ գողից, իսկ մեք ոլետք է սկսեք միմուս չգիտեմ քանիսից, ուրովհետեւ մեր նախնիները մեզ ժաւաւորել են ընդամենը ցեղասպանությունների, ստորագումների, դաւաճանությունների եւ անբարոյականության մի այնպիսի դաշտը, որը հաղթահարել, ինչդուք, դարգւլում է, դժվար է, չաւազանց դժվար: Եւ դատարանում եմ մեր նախնիներին, նորովհետեւ նրանց ոչինչ չեն արել, որ մեք այսօր արունք ազելի արմանադատիվ ու ազելի հողաւոր: Մեր նախնիները իրենց սերունդների համար հող չեն տարել գրեւ այնքան, ինչքան կենդանիներն են հող տանում իրենց ընտրով: Եւ դատարանում եմ բոլոր նրանց, ովքեր գովեք են անում մեր նախնիներին, որովհետեւ այդպիսով ընդամենը եւս կանոն արմանաւորեւ հզոր հարեւոր եւ հզոր հարեւոր եւ նրանց հողորդել քաղաք է կիմել: Ի՞նչ դաս ոլիտի քաղենք մեք այս տատնությունից: Ումանց այս տատնությունը հողատուրքում է ներշնչում: «Որեւմ հայերը շինարար են եղել»,- աւում են նրանք: Եւ ոչ ու չի էլ նկատում, որ այդ շինարարներին հողի նման տեղից տեղ են քշել, եւ նրանց մի մասն էլ ճանադարներին է մնացել: Դատաւական տաւաւստանները վերաբերով «հայր սրբաւայրութիւն»: Ի՞նչ դաս ոլիտի քաղենք մեք մեր տատնությունից, երբեմն եւ հասկանում են այն տատնաբաններին, որոնք մեր խայտառակ ու նկատագրուցիլ անցյալը դատում են հերոսիզմի շղարշով: Լրանք մտածում են, որ իրական տատնությունը մեզ կարող է կտրել, եւկատանց: Բայց կեղծիքն էլ ազելի մեծ աւելներ է գործում եւ թող չի տալիս, որ մեք կանգ

աւում են եւ քեկեր հազարամյա մեր նկատագրում: Եւ որեւմ ի՞նչ դաս քաղենք մեք մեր տատնությունից, եկեք մտածանք այն, եկեք ամեն ինչ իսկաւուն սկսեք գողից, կարծես Աստուած հենց մեր ստեղծեց մեզ, ու մեք անցյալում ոչինչ չունենք: Դատաւորացում են, թե ինչքան հեշտ կլինի չեղել: Եւ մեր տատնությունը, թե մարդկային ստեղծեց մեր է ստեղծել մեր տատնող, կարծեւորեւ արում է մեր կողքին, գուցե նաեւ միտիւթ Գոչը: Դաւիթ Անհաղթը եւ մի քանի հարաւատներ եւ որիչ ոչինչ: Մնացածին թողեմք անցյալում, թող նրանք մորեւմ իրար դաւաճանեն, քշեն եւ ցեղասպանեն եւ ստորացեն, ինչքան ուղում են: Եւ այս դեղում մեք գուցե կարողանաք իսկաւուն դատել քաղել, մեր տատնությունից, որովհետեւ դա այդքան չի լինի մեր տատնությունը:

Լ.Փ.